

Art Work : Gabo Balfar

The Colors *of* Music

מאת: ליאור פרגי

אם למוזיקה היו צבעים, יכול מאד להיות שהיא הייתה נראית כמו העבודה של האמן שפועל בשם Gabo Balfar. סיפור על אמנות שרוצה להישאר בשוליים, אבל הגיעה לאחרונה ללב זירת האמנות העולמית

כשבע שנים. מאז פשוט התאהבתי בציור וזה המשיך משם. בהתחלה ידידה שלי הלכה לקורס ציור ושאלה אם אני רוצה לבוא. הסכמתי. עבדתי עם צבעי מים, פנדה, עיפרון ועוד. נהניתי לעבוד עם השמן ואהבתי את הטכניקה: איך שהצבע נמרח לו, התנועות שאפשר לעשות איתו. באותה תקופה התחברתי מאד לסגנון האימפרסיוניסטי. ציירתי מוזיקאים בסגנון הזה.

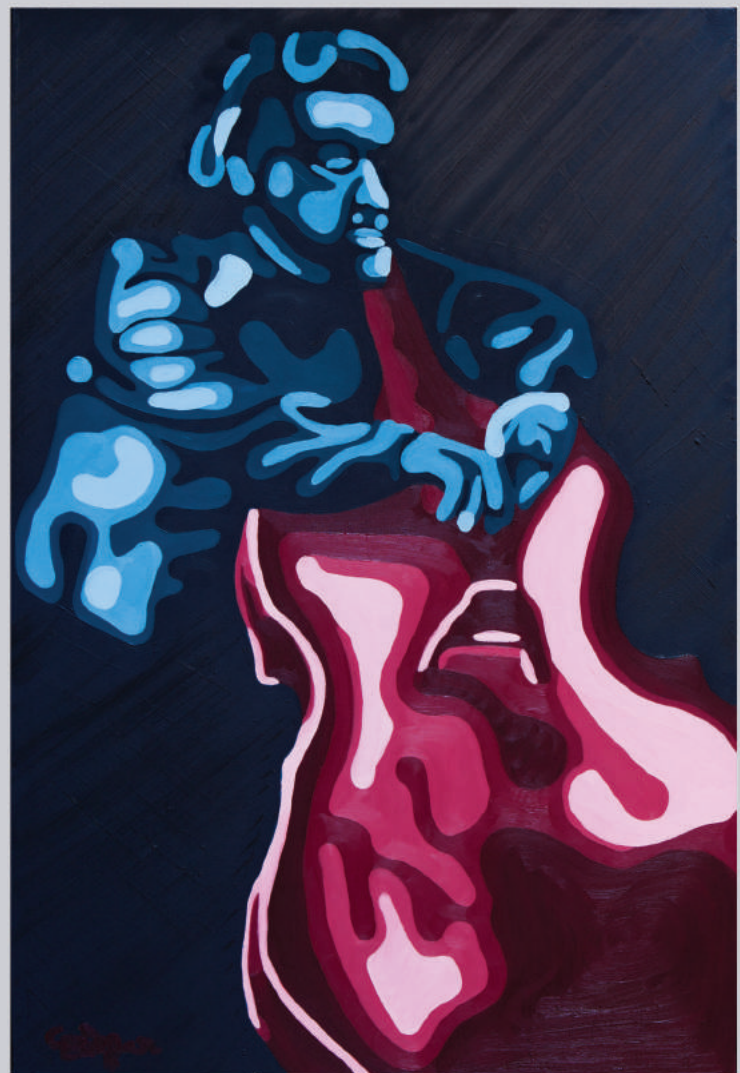
"לאט לאט הרגשתי שאני לא נהנה מהדרך. פחות התחברתי למשיכות הקטנות של המכחול. העדפתי תנועות ארוכות וממושכות. מתוך זה הגעתי לסגנון הנוכחי.

בטוח שזה משנה. "אני רוצה שהציורים שלי ידברו אליכם ולא השם שלי. לכן אני מציג אותם תחת השם גאבו בלפר", כתוב באתר שלו.

מתי התחלת לצייר?

"אני מניח שבתור ילד אהבתי לצייר, אבל לא באמת חזרתי לעשות את זה עד לפני

"מאד נהניתי מהשיחה. בפעם הבאה אשתפר גם בזה", אומר לי בכנות מבוששת האמן הישראלי שמכנה את עצמו גאבו בלפר (Gabo Balfar). אני יודע שהראיון הזה, הראשון שהוא מקיים, היה לא פשוט עבורו. יכול להיות שבראיון הבא הוא יחליט לחשוף את עצמו. יכול מאד להיות שלא. אני לא

קיבלתי רעיונות ותחושות מכל ציור. כל הסט היה תהליך למידה. לא אהבתי לחכות שבועיים עד שאוכל להמשיך עם הציור, אז עבדתי על שבעה ציורים במקביל. ציורים החלו להשפיע אחד על השני."

סדרת ציורי המוזיקאים החלה לפני כשנה וחצי: "כשהתחלתי עם הציורים האלה הם היו כמעט אוטומטיים. בחרתי לצייר מוזיקאים מכיוון שאני אוהב מוזיקה בכלל וג'אז בפרט. יש בציורים האלה אנשים שלא היה משנה לי אם הם לבנים או שחורים, כי אהבתי את המוזיקה שלהם. החיצוניות לא הייתה בכלל בעלת משמעות, כי מה שעניין אותי הוא מה שהם הוציאו מעצמם. אני מרגיש שכלי הנגינה הוא הדרך שלהם לדבר."

בחירת הצבעים די ייחודית בעבודות שלך.

"כשהתחלתי לצייר, האינדיגו (צבע בין

הכחול לסגול - ל.פ.) היה הצבע אליו התחברתי ושהכי אהבתי לעבוד איתו. עם הזמן הוא נשאר. מרגיש לי שבכל הדמויות הרקע הוא כחול כהה ואז מתחילים לתפוס אותן דרך הכחול הבהיר יותר. כלי הנגינה באדום כי חיפשתי גוון שיתאים לכהה של הכחול מבחינת ההרגשה שלו".

העבודה מתחילה עם בחירת תמונה וסקיצה ראשונית על הקנבס. שכבת הצבע הראשונה תהיה בדרך כלל בכחול. לאחר מכן יחל זמן המתנה של כשבועיים, עד שהשכבה תתייבש ויהיה ניתן להוסיף עליה שכבה נוספת: "בכל פעם הייתי מנסה משהו קצת אחר, לכן

מספר השכבות הגבוה. כשאני מתחיל ויוצר, אין לי שום תכנון או סדר בראש. לפעמים הלמידה היא דרך הטעויות שלי. היו ציורים שסיימתי תוך חודש והיו כאלה שנמשכו כחצי שנה. זה תלוי עד כמה התחברתי באותו רגע לתוצאה. ברגע שנמאס לי מהציור הפסקתי".

באתר שלך כתוב, בתרגום חופשי, "הציורים בעצם מספרים את הסיפור דרך העיניים שלי. אבל הם מצוירים בדרך שמאפשרת לכל אדם לראות את הציור דרך הזווית האישית שלו".

"זוהי ההשקפה שלי. מהכיוון הזה אני מרגיש

קצת משוחרר: ציירתי את הציור ועכשיו הוא נמצא שם. ההרגשה של כל אדם לגבי היצירה היא שלו. הציור יהיה משהו אחר לכל אחד וזה בסדר לגמרי מבחינתי".

מה לגבי מכירת הציורים?

"באתי ממקום שיותר נוח לי לא לחשוב על הכלכלה. משפחתי תומכת בי. לפעמים מרגיש לי שאם אתה מצייר בשביל למכור, אינך יכול לצייר לגמרי כפי שאתה רוצה. אתה מצייר עבור יעד מסוים, כדי שמישהו יאהב את העבודה. אני נהנה מהציור עצמו. מהפן המסחרי אני מנסה לברוח. אם הייתי לבד איני חושב שהייתי מתעסק באמנות.

זה בזה: "התנועות הארוכות והחלוקות של המכחול והיציבות לאורך הפעולה הגיעו מהגילוף בעץ. אני מצייר עם מוזיקה ויש קצב לתנועות עם המכחול. לפעמים אני משמיע ברקע מוזיקה של האמן בזמן שאני מצייר אותו. לראות כיצד הדמות משפיעה עליי".

מדוע חשוב לך להמשיך ליצור?

"כרגע הסיפור מבחינתי הוא העשייה עצמה. אני מרגיש רגוע כשאני מצייר, אבל איני מצייר בשביל להיות רגוע. כיום אני עובד בעיקר על ציורים של ריקוד, שאני מאד מעריך ומתחבר אליו. בסט החדש אני מנסה להוסיף גוון נוסף. יש לי רעיונות רבים אחרים אבל הם טרם גובשו לחלוטין. אם אני מרגיש משהו כלפי דרך פעולה של אנשים, והתמונה מתחברת, אני הולך על זה".

אחר. לא אדחוף את עצמי כדי להיות באמצע, אבל אם דברים יקרו אנסה לקבל אותם ולהמשיך הלאה".

לאחרונה הוצגו העבודות שלו בתערוכה בברלין, אחת מזירות האמנות המרכזיות כיום. אל התערוכה הגיעו הוריו במקומו: "אחרי שהאוצרת מיכל סדן ראתה את העבודות שלי שקלנו להציג אותן בארץ. כשהיא העלתה את הרעיון של ברלין, זה היה נשמע לי מעולה. אני פחות רוצה להיות מקושר לציורים שלי כרגע. בגלל שהתערוכה רחוקה יותר קל לי לא להגיע אליה. בארץ היה יותר קשה להגיד שאיני רוצה לבוא". מלבד ציור הוא עוסק בסוגים שונים של אמנות ויצירה בשביל ההנאה שבדבר, למשל ניגון, הכנת פסיפסים, גילוף בעץ, חציבה באבן ועוד. לפעמים התחביבים משתלבים

ההפצה היא צד שכרגע אני חלש בו. אני גם לא ממש רוצה להיות חלק ממנו".

מדוע לא?

"כרגע, בהתפתחות שלי ביום יום, אני קצת שקט ובצדדים. אני פחות אוהב להיות בתוך סיטואציות מסוימות אלא מעדיף להיות בצד. בגלל הדרך שבה עברו החיים שלי עד כה".

תרצה להרחיב?

"אולי בפעם אחרת".

עד שהוא בחר את השם הוא לא היה חותם על היצירות שלו. לפעמים כתב שמות אקראיים. כשעלה הרעיון לשם קבוע, Gabo Balfar פשוט הסתדר: "השם הוא חלק מהניסיון שלי להשתחרר ומאד עזר בכך. בהתחלה לא רציתי שיהיה שום סיכוי שידעו מי אני. אפילו שיחות כאלה לא היו יכולות להתקיים. היום אני מנסה לשחרר. את המקסימום כביכול עשיתי - יצרתי בשם